

De kinderen van de stad gingen rond de vogel staan, hand in hand. Ze leken wel jagers, of honden, vossen, wilde katten of arenden. Ze starden naar hem met glinsterende ogen, en toen gaven ze hem water en eten.

Wat voor vogel was het? Niemand had al eerder zo'n vogel gezien.

Hij was indrukwekkend, met zijn sterke vleugels, stevige en glanzende veren en prachtig gebogen bek die wel van ivoor leek. Zijn ogen waren zwart en helder, en schitterden als gebroken glas in het maanlicht. Hij had twee korte, dikke poten met ijzersterke klauwen. Zijn staart leek een beetje kort in vergelijking met zijn lichaam. Zijn verschijning was formidabel en een beetje woest.

Toen hij hersteld was, besloot de grote bruine vogel dat hij liever in Spreeuwenstad wilde blijven dan zijn soortgenoten te gaan zoeken.

De vogel vond de mensen van Spreeuwenstad leuk, zowel de volwassenen als de kinderen. Hij maakte zijn nest aan de westkant van de stad in een schoorsteen die een deel was van een verlaten bakstenen oven. Hij vloog vrij over de stad. Soms ging hij op een dak of in een boom zitten en riep hij "Wa! Wa..." Hij leek er verbazing mee uit te drukken, of misschien plezier. Omdat niemand wist wat voor soort vogel hij was, noemden de inwoners van Spreeuwenstad hem "WaWa de wondervogel". WaWa kon ook heel raar doen, zeker als hij in de voorraadschuur van de stad was binnengedrongen. De voorraadschuur van Spreeuwenstad was een groot huis. Op een keer was WaWa er, aangetrokken door de geur van een bijzonder drankje, helemaal naartoe gevlogen. Via een openstaand venster was hij naar binnengevlogen.

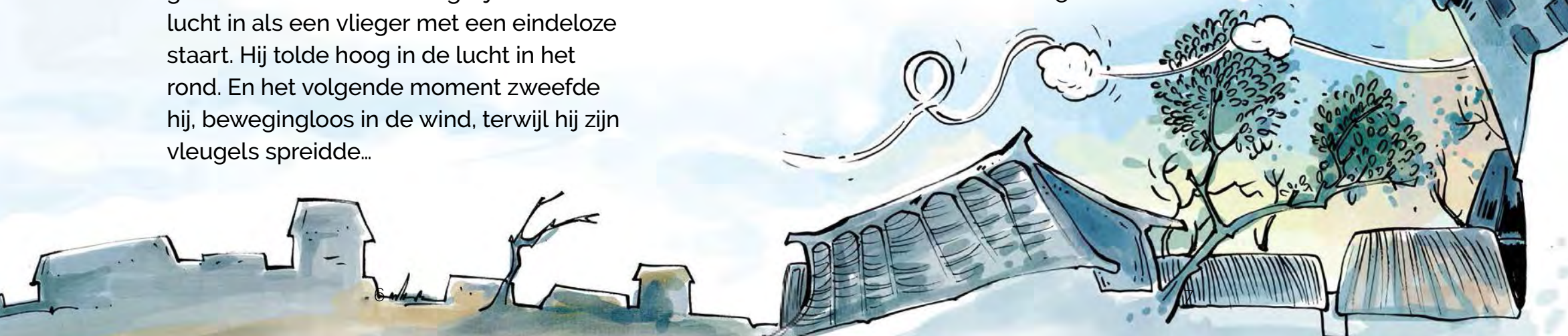

In een hoek had WaWa een grote kruik gevonden. Hij had de wonderdrank geroken, zijn bek in de kruik gestoken en gedronken zo veel hij maar kon. Daarna bracht WaWa vaak een bezoek aan het grote huis. De arbeiders in de buurt probeerden hem nooit weg te jagen en lieten hem zoveel drinken als hij maar wilde. WaWa werd heel vrolijk als hij de wonderdrank dronk. Hij vloog dan heel raar door de lucht, liet allerlei stunts zien, zoefde als een raket door de wolken of liet zich vallen als een baksteen. Het was een zenuwslopende show voor zijn publiek. Net voordat hij de grond raakte - zoef! - vloog hij weer de lucht in als een vlieger met een eindeloze staart. Hij tolde hoog in de lucht in het rond. En het volgende moment zweefde hij, bewegingloos in de wind, terwijl hij zijn vleugels spreidde...

Die momenten vonden de mensen van Spreeuwenstad hilarisch. Iedereen stopte dan met werken om te kijken naar de fantastische voorstellingen van WaWa. De kinderen vielen dan op de grond van het lachen door de capriolen van de vogel.

Maar WaWa zat nog vaker op zijn grote schoorsteen met dat strakke en aandachtige gezicht, en gedroeg zich alsof hij de beschermengel van Spreeuwenstad was.

Op een mooie lentedag redde WaWa inderdaad de stad van een grote ramp. Op een dag in mei kreeg Spreeuwenstad het nieuws te horen dat Deukhoed, een piratenkapitein, van plan was de stad te overvallen en te beroven. Hij en zijn bende waren al onderweg.

Spreeuwenstad schoot onmiddellijk in paniek. De stad was daar helemaal niet op voorbereid.

Er werd gezegd dat het een groot aantal gewapende piraten was. Iedereen wist dat Deukhoed een hebzuchtige, woeste kerel was. Hij droeg zijn versleten hoed het hele jaar door, met de rand laag over zijn voorhoofd. Sommige mensen zeggen dat de hoed met opzet zo was gemaakt opdat hij er haveloos uitzag.

Veel vrouwen en kinderen begonnen van angst te huilen.

“Ik kan er wel voor zorgen dat geen enkele vijand in zijn opzet zal slagen,” zuchtte de burgemeester, “als iemand ze maar eventjes zou kunnen tegenhouden.” Nu kon WaWa behalve dierentaal ook mensentaal verstaan.

